

DE FEESTZAAL

Met een klikgeluid gevolgd door gezoem, springen de TL buizen aan. De duisternis van de winternacht wordt verdreven door het licht. De mannen van de podiumtechniek bouwen het podium op. Vanachter de gordijnen observeer ik hen.

Als het af is ben ik alleen met het gezoem van de airco. Het is vandaag mijn veertigste verjaardag. Ik zal gefeliciteerd worden, maar niet voor mijn verjaardag. Er zal hier feest gevierd worden, maar niet in mijn naam. De stilte doet me denken aan vroeger. Mijn vader was de liefste persoon die ik ooit gekend heb. Nadat hij was vertrokken was er die stilte. Stilte totdat mijn moeder uitbarstte. Bij haar laatste uitbarsting ben ik vertrokken en niet teruggekeerd. Het leven op de straat was hard maar ik heb er veel van geleerd. Het is een schande dat hij wordt bewoond door hufters. Alle zwervers zijn hufters. Het zijn uitzichtloze en asociale dieren. Ze zijn niet in staat hun eigen gewicht tillen en vallen dus tot de grond. Ik daarentegen heb me weer opgetrokken. Na jaren op straat heb ik deze plek gevonden. Een saaie feestzaal in een buitenwijk.

De zaal is groot met kale, witte muren en wordt elke dag opnieuw gevuld met even saaie feestgangers. Ik kan heel goed met ze praten. Terwijl ik vaak het hoogtepunt van hun dag ben kunnen ze voor mijn part allemaal dood vallen. Het hoogtepunt van mijn dag is elke dag de gratis hapjes en drankjes. Dit is mijn manier van leven en dit is al ruim vijftien jaar zo.

Als de eerste gasten binnen zijn voeg ik me ongemerkt in de menigte. Het betreft deze ochtend een bedrijfsjubileum. Niemand heeft door dat ik deze mensen nooit eerder heb gezien. Dit bewijst

maar weer hoe onpersoonlijk en naïef de mensheid is. Er worden saaie speeches gehouden door saaie mannen in saaie pakken.

Ik sta weer achter de gordijnen. De zaal loopt langzaam leeg en ik ben weer alleen. Het geluid van de airco overheerst en na enkele minuten heeft ook de geurcocktail van dure parfum mij verlaten. Enige tijd later stromen de volgende gasten binnen. Na wat rondvragen kom ik erachter dat we zijn samengekomen voor de trouwerij van Hanneke en Willem. Willem, zo heette mijn lieve vader. Zo is hij er ook een beetje bij, op mijn verjaardag. De eerste persoon die ik spreek heet Kees. Hij komt uit Deventer. Ik vraag hem of hij Marie kent, een vroegere vriendin van mij. De broer van Kees, Otto, blijkt haar te kennen en we wisselen verhalen uit. Na taart en sandwiches raak ik in gesprek met een vrouw, Mieke. Ze is de eerste redelijk redelijke persoon die ik in tijden heb ontmoet. Mieke blijkt de zus te zijn van Willem, Otto en Kees. Ze is ook in Deventer opgegroeid, en we blijken op dezelfde middelbare school gezeten te hebben. Er begint iets te knagen. Ik heb me nog nooit zo verbonden gevoeld met een groep mensen. Al dat toeval, iedereen komt uit dezelfde streek als ik.

Ik stel me voor aan bruidegom Willem. Als ik zijn achternaam hoor, breekt er iets in mij. Het is de achternaam van mijn vader. Aarzelend probeer ik informatie los te krijgen en zodra ik het zeker weet vlieg ik hem in de armen. Voor het eerst in mijn leven voel ik liefde. In één klap slaat de kille winterochtend om in een knusse middag, de kale feestzaal in een bad gevuld met liefde, de grijze massa in zachte gezichten van bekenden. Ik heb mijn familie gevonden.